

Arrest

nr. 177 604 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN LAER *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name haar vrees voor de Ethiopische autoriteiten. Bijkomend verklaart zij dat haar echtgenoot in april 2016 overleed tijdens de overtocht van Egypte naar Italië en dat haar zoon spoorloos is.

Haar vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 165 482 van 11 april 2016 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een identiteitsdocument, een scheidingsakte betreffende haar tweede huwelijk, de huwelijksakte van haar huwelijk met haar derde echtgenoot, een inschrijvingskaart van de vereniging GAMS en een consultatiekaart van de organisatie "Woman Do".

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van

een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Wat betreft de echtscheidingsakte betreffende haar tweede huwelijk en de huwelijksakte van haar huwelijk met haar derde echtgenoot, stelt de Raad vast dat zij deze reeds in het kader van haar beroepsprocedure ten tijde van haar vorige asielaanvraag, evenwel in kopievorm, heeft neergelegd. De Raad oordeelde toen dat “deze documenten, daargelaten het gegeven dat deze loutere fotokopieën betreffen en derhalve slechts minimale bewijswaarde hebben vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, geen afbreuk vermag te doen aan voorgaande tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende haar asielrelaas vermits deze niet ingaan op verzoeksters beweerde vervolgingsfeiten.” Het louter neerleggen van de originele documenten, vermag dit met gezag van gewijsde bekleedde oordeel van de Raad niet te ontkrachten.

Waar verzoekster wijst op het gegeven dat zij besnijdenis type 2 ondergaan heeft en hiertoe medische attesten bijbrengt, benadrukt de Raad dat deze ondergane genitale mutilatie en de daarmee gepaard gaande medische consequenties reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag niet betwist werden. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, leveren de door verzoekster bijgebrachte documenten (de inschrijvingskaart van de vereniging GAMS en de consultatiekaart van de organisatie “Woman Do”, geen bewijs dat zij effectief in behandeling was bij deze organisatie of dat zij daadwerkelijk psychologische problemen kende. Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoekster geen concrete tegenargumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Verzoekster legt in het kader van haar huidige asielaanvraag geen enkel document neer waaruit blijkt dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweringen inzake haar vluchtmotieven het gevolg zou kunnen zijn van psychologische problemen die zij zou kennen.

Waar verzoekster in huidig verzoekschrift voorhoudt te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter die nog in Ethiopië verblijft, merkt de Raad op dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaard heeft dat haar (enige) dochter eveneens besneden werd (zie gehoorverslag 29 oktober 2015, 24). Verzoeksters verweer dat zij vreest haar dochter niet te kunnen beschermen tegen een besnijdenis, is dan ook allerminst nog ernstig te noemen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend, met name documenten (een identiteitsdocument, een scheidingsakte betreffende haar tweede huwelijk, de huwelijksakte van haar huwelijk met haar derde echtgenoot, een inschrijvingskaart van de vereniging GAMS en een consultatiekaart van de organisatie "Woman Do") en nieuwe verklaringen. Zij wijst erop dat deze documenten originele documenten zijn en wel van belang zijn voor de beoordeling van haar vrees voor vervolging. Verzoekende partij vervolgt dat haar derde echtgenoot inmiddels overleden is toen hij een poging ondernam om de oversteek te wagen. Zij stelt nog dat de documenten individueel moeten beoordeeld worden en niet afgewezen kunnen worden omdat Ethiopische documenten onmogelijk een asielrelaas kunnen staven. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij besneden is, om die reden medische problemen kent, en vrees koestert dat haar dochter ook zal besneden worden.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend, met name documenten en nieuwe verklaringen, merkt de Raad op dat verzoekende partij door het louter aanhalen dat zij nieuwe elementen heeft ingediend, de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet ontkracht, noch weerlegt.

Verzoekende partij weerlegt met haar betoog dat haar documenten originele documenten zijn en wel van belang zijn voor de beoordeling van haar vrees voor vervolging, de grond dienaangaande in de beschikking niet. Zo wordt in de beschikking het volgende vastgesteld: *"Wat betreft de echtscheidingsakte betreffende haar tweede huwelijk en de huwelijksakte van haar huwelijk met haar derde echtgenoot, stelt de Raad vast dat zij deze reeds in het kader van haar beroepsprocedure ten tijde van haar vorige asielaanvraag, evenwel in kopievorm, heeft neergelegd. De Raad oordeelde toen dat "deze documenten, daargelaten het gegeven dat deze loutere fotokopieën betreffen en derhalve slechts minimale bewijswaarde hebben vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, geen afbreuk vermag te doen aan voorgaande tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende haar asielrelaas vermits deze niet ingaan op verzoeksters beweerde vervolgingsfeiten."* Het louter neerleggen van de originele documenten, vermag dit met gezag van gewijsde bekleedde oordeel van de Raad niet te ontkrachten." In de mate verzoekende partij verder stelt dat de documenten individueel moeten beoordeeld worden en niet afgewezen kunnen worden omdat Ethiopische documenten onmogelijk een asielrelaas kunnen staven, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal deze documenten individueel heeft beoordeeld: *"Aangaande de huwelijksakte en de scheidingsakte dient te worden opgemerkt dat deze documenten uw huwelijkse status betreffen maar geen betrekking hebben op uw voorgehouden problemen met de Ethiopische autoriteiten. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Ethiopische documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Ethiopische documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Ethiopische asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn of haar asielrelaas."*

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij besneden is, om die reden medische problemen kent, en vrees koestert dat haar dochter ook zal besneden worden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Waar verzoekster wijst op het gegeven dat zij besnijdenis type 2 ondergaan heeft en hiertoe medische attesten bijbrengt, benadrukt de Raad dat deze ondergane genitale mutilatie en de daarmee gepaard gaande medische consequenties reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag niet betwist werden. (...)"*

Waar verzoekster in huidig verzoekschrift voorhoudt te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter die nog in Ethiopië verblijft, merkt de Raad op dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaard heeft dat haar (enige) dochter eveneens besneden werd (zie gehoorverslag 29 oktober 2015, 24). Verzoeksters verweer dat zij vreest haar dochter niet te kunnen beschermen tegen een besnijdenis, is dan ook allerminst nog ernstig te noemen."

Waar verzoekende partij poneert dat haar derde echtgenoot inmiddels overleden is toen hij een poging ondernam om de oversteek te wagen, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: *"Betreffende uw verklaring dat uw echtgenoot in april 2016 overleed tijdens de overtocht van Egypte*

naar Italië en uw bewering dat uw zoon spoorloos is (verklaring meervoudige aanvraag – vragen 12 en 19), beweringen waarvan u geen begin van materieel bewijs neerlegt, dient vastgesteld te worden dat dit element niet als voldoende ernstig en zwaarwichtig kan worden beoordeeld om te worden gelijkgesteld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. De gevolgen van de afwezigheid van familieleden in het land van herkomst kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Er kan evenmin van worden gesteld dat ze kunnen worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.” Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS